

at udføre, hvad der er tilfattet, og vi rister, at vi ikke komme til at staa paa den Maade for Verden, som vi bør staa, naar vi saaledes ville gaa uden for vor bestedne Stilling og deltage i et internationalt Formaal.

Bluhme: Det ærede Medlem for Bogense (M. Nielsen) rettede nogle Brevjædelser til mig. Han maa derfor, skønt han er gaaet, undskyldte, at jeg svarer paa det, om ogsaa han ikke har Tid til at blive her. Han udtalte, at jeg skulde have misbilliget Missionsærens. Færd forfællige Steder eller noget lignende. Det har jeg aldrig gjort. Jeg har udtalt, at efter det Rendskab, jeg har til dem, er det min Overbevisning, at det er tvivlsomt, hvorvidt det kan siges at være til stor Nytte for de ukultiverede Folk at komme i saa nær Berøring med Kulturstaterne, som Missionsvirksomheden forudsætter, og naar jeg udtalte, at for at gaa til de Foranstaltninger, der foreslaas her, maatte man jo tage Hensyn til, at i 800 Aar havde Eskimoerne nu levet der nogenlunde lykkelig, og saa kunde man vente et Par Aar, til man med lidt større Fortrøstning kunde gaa til at udføre de Foranstaltninger, som den ærede Minister foreslaar. Saa mente det ærede Medlem at kunne drage en Parallel mellem dette og Forholdene i Esbjerg og sige, at naar de nu i 10 Aar havde haft det godt der, kunde de ogsaa vente nogle Aar til paa en Særbanestation eller lign. Jeg vil kun dertil svare, at denne Bignelse halter jo fuldstændigt; thi det er netop ikke Tilfældet, at de i Esbjerg have haft det godt for 10 Aar siden; men vi arbejde nu paa at gøre det saa godt som muligt, og Folketinget har da ogsaa vist sig særdeles beredvilligt i saa Henseende. Befolkningen i Ostgrønland derimod har haft det godt i 800 Aar; nu mener man, det er gaaet lidt tilbage, det kan være. Jeg er kun uenig med den ærede Minister om Maaden, hvorpaa man skal hjælpe dem. Jeg maa maasse saa udtale, at Ministeren og jeg altsaa dog ere enige om noget. For det første om min manglende Sagkundskab. Paa den anden Side haaber jeg, vi kunne blive enige om, at ligesom han selv nærer en meget stor Interesse for Grønland og Grønlanderne — haade jeg

og vi alle, antager jeg, have med stor Sympati været vidne til, hvorledes denne Ministerens Interesse og Kærlighed har fundet Udtryk i hans hele Stilling til Sagen — vil han ogsaa indrømme mig, at der er Sandsynlighed for, at jeg ogsaa har nogen Interesse og Varme for denne Sag. Altsaa, naar jeg ikke mener, at kunne gaa til de Forslag, der ere fremkomne af Ministeren, er det fordi jeg har en noget forskellig Overbevisning, og den søger jeg at kæmpe for. Jeg skal ikke komme dybt ind paa det. Jeg tror, at der er anført i saa Henseende, hvad der kan siges for og imod fra begge Sider. Kun een Bemærkning skal jeg nu tillade mig angaaende et Punkt, hvor den ærede Indenrigsminister synes at have misforstaaet mig. Jeg har kun sagt: Det er muligt, at det kan være til Nytte at saa et Handelsetablisement deroppe, men for at kunne gøre det med Sikkerhed, saaledes at vedkommende Etablisement ikke en skøn Dag staar forladt uden at kunne saa Hjælp fra Europa, hvilket er en Nødvendighed, saasnart der er Europæere deroppe, som ikke kunne staffe sig det nødvendige at leve af — med mindre Grønlanderne ville assistere dem, og ere de forarmede, saa kunne de det ikke — saa siger jeg: Lad os begynde i mindre Omfang, saaledes at vi, i Stedet for at oprette et Handelsetablisement, gøre et Forsøg med „Hvidbjørnen“, som er bestemt til at gaa derop hvert Aar, og undersøge, om det er Tilfældet, at den kan løbe derind, ligge under Vand, løse og indtage Ladning. Der er ingen Risiko ved at sende Skib derop, kan det ikke komme ind, saa kan det jo gaa hjem igen; men der er Risiko ved at oprette et Handelsetablisement og en Missionsstation, for saa vidt Skibet ikke kan gaa derind. Altsaa, lad os begynde smaat. Og til Støtte for det sagde jeg yderligere: Der ligger en Drølogsmænd ved Island hvert eneste Aar, lad den osre otte Dage af sin Tid paa den Tid af Aaret, som Indenrigsministeren anser for heldig, til at løbe derover, tagttage Forholdene og sende Indberetning. Saa saa vi et praktisk Rendskab, hvorpaa man kan basere Drettelsen af et Handelsetablisement og en Missionsstation i selve Landet. Det forekommer mig sikrere. Saa sagde den ærede Minister: Hvis vi ikke gøre det